

Numele meu este MacKayla. Mac, pe scurt. Sunt *sidhe-seer*, un adevar pe care l-am acceptat de puțină vreme, cu inima îndoită.

Vestea bună este că numărul celor ca mine este mai mare decât m-aș fi așteptat.

Vestea proastă, că noi suntem ultimul bastion împotriva haosului.

UNU

Cu un an în urmă...

9iulie. Ashford, Georgia.

Treizeci și patru de grade Celsius. Nivelul de umiditate: nouăzeci șișapte la sută.

În Sud, vara aduce cu sine o căldură sufocantă. În schimb, iernile sunt scurte și blânde, lucru care îmi convine de minune. Prefer toate celelalte anotimpuri. Toamna, cu zilele sale ploioase și posomorâte, care te îmbie să lenevești în pat cu o carte bună. Vara, cu cerul ei de un albastru sticlos. Cu iarna, însă, nu am reușit niciodată să mă împac. Zăpada și gheata nu mă încântă deloc. Mi-e imposibil să înțeleg cum o suportă cei din Nord. Ori din ce motiv. Presupun totuși că e un lucru bun, altminteri ar da năvală peste noi ceilalți și am trăi înghesuiți ca sardelele.

Deprinsă cu temperaturile caniculare ale Sudului, mă bronzam pe marginea piscinei părintilor mei, îmbrăcată în bikiniul meu preferat cu buline roz care se asortă perfect cu oja mea. Ședeam lungită pe un sezlong și îmi prinsesem părul lung și blond în vârful

capului, într-unul din acele cocuri caraghioase pe care îți permiți să le porți doar atunci când nu e nimeni altcineva prin preajmă. Mama și tata plecaseră în vacanță. Cu ocazia împlinirii a treizeci de ani de căsătorie, își oferiseră o croazieră la tropice, care debutase în Maui acum cincisprezece zile și urma să se încheie o săptămână mai târziu, la Miami.

În lipsa lor, lucrasem asiduu la obținerea unui bronz impecabil, cu scurte pauze de bălăceală în apa lîmpede și răcoroasă, după care mă întindeam iarăși la soare și priveam cum apa mi se evaporă sfărâind de pe piele, dorindu-mi să o am lângă mine pe sora mea, Alina, ca să-mi țină de urât, sau, poate, câteva prietene.

Cu iPod-ul conectat la sistemul audio al tatălui meu, așezat pe masa de exterior, ascultam o selecție de melodii pe care o alcătuisem special pentru reprizele mele de bronzat: o sută de hituri din ultimele decenii, plus alte câteva care îmi creaue mereu bună dispoziție — din categoria „melodii ușoare pentru minți leneșe”. În acel moment, îl ascultam pe Louis Armstrong cu al său *What a Wonderful World*. Deși aparțin unei generații ce consideră că a fi cool înseamnă să afișezi o atitudine cinică și blazată, trebuie să mărturisesc că uneori ies din tipare. În fine, să trecem mai departe.

Îmi așezasem la îndemână un pahar cu ceai rece, precum și telefonul, în eventualitatea în care părinții m-ar fi sunat mai devreme decât era prevăzut. Conform programului, următoarea escală ar fi trebuit

să aibă loc abia a doua zi, dar se întâmplatse deja de două ori ca vaporul să acosteze înainte de momentul stabilit. De când îmi scăpasem mobilul în piscină, cu două zile în urmă, nu mă desparțeam nicio clipă de cel fix fără fir, de teamă să nu ratez vreun apel.

Sincer vorbind, îmi era tare dor de mama și tata.

Înțial, fusesem în al nouălea cer la gândul de a rămâne singură. Locuiam cu părinții, iar când aceștia erau prin preajmă, casa noastră semăna iritant de mult cu o gară sau un aeroport. Lumea intra și ieșea după bunul plac. Prietenele mamei, partenerii de golf ai tatei, doamnele din parohie, ca să nu mai pomenesc de puști din cartier care ne băteau la ușă, invocând tot soiul de motive, echipați — ca din întâmplare — în costume de baie.

Totuși, după două săptămâni de singurătate, începuse să mi se urască. În casă domnea o tacere dureroasă, îndeosebi seara. La ora cinei, mă simteam complet pierdută. Și flămândă, pe deasupra. Mama era o bucătăreasă desăvârșită, iar eu mă săturasem până-n gât de pizza, chipsuri și cheeseburgeri. Visam la ziua în care voi savura din nou friptura de pui cu piure de cartofi și salată de legume proaspete, și plăcinta cu piersici și frișcă de casă. De nerăbdare, dădusem chiar o raită pe la supermarket și ticsisem cămara cu toate ingredientele necesare.

Sunt o gurmăndă. Din fericire, nu se vede. Am pieptul și soldurile pline, dar talia și coapsele zvelte. Am un metabolism bun, deși mama îmi tot spune: „Așteaptă să ajungi la treizeci de ani! Pe urmă, la

patruzeci. Pe urmă, la cincizeci.” Replica tatei nu se lasă niciodată aşteptată: „Cu cât eşti mai pufoasă, cu atât ai ce strânge în braţe, Rainey.” După care îi aruncă mamei o ocheadă care mă face să roşesc. Până-n vîrful urechilor. Îmi ador părinții, dar aş dori să se manifeste mai discret în prezența mea.

Pe scurt, am o viață minunată, dacă nu punem la socoteală că mi-e dor de părinți și de sora mea Alina, care urmează să revină din Irlanda. Astea, însă, sunt chestiuni trecătoare și or să se rezolve în curând. Viața mea are să fie din nou perfectă.

Vi se pare posibil ca soarta să se întoarcă împotriva unei persoane doar fiindcă este prea fericită?

Când a sunat telefonul, am crezut că sunt părinții mei.

M-am înșelat.

E ciudat cum gestul cel mai neînsemnat și mai banal îți poate bulversa întreaga existență.

Să ridici receptorul, de pildă. Să apeși pe un buton.

Înainte să răspund, sora mea Alina era în viață. În clipa în care am răspuns, viața mea s-a rupt definitiv în două perioade: Înainte de con vorbire și După.

Înainte, nu folosisem niciodată cuvântul „a bulversa”. Era unul din acele cuvinte ușor pretențioase pe care le învățasem din romanele pe care le devoram cu pasiune. Înainte, viața mea era o succesiune de momente fericite. Înainte, aveam impresia că știu totul: cine sunt, unde mi-e locul și ce o să-mi aducă viitorul.

Înainte, credeam că știu că *am* un viitor.

După, am descoperit că, de fapt, nu știu absolut nimic.

Din ziua în care am aflat că sora mea fusese ucisă, am așteptat două săptămâni să facă cineva ceva — orice, nu doar să o așeze într-un sicriu închis, să îi acopere mormântul cu trandafiri albi și să o jelească.

Lacrimile nu aveau s-o aducă înapoi și nici nu aveau să mă ajute să mă împac cu ideea că asasinul ei se plimbă liber și fericit pe undeva, în vreme ce sora mea zace lividă și rece la doi metri sub pământ.

Acele săptămâni or să rămână veșnic învăluite într-o pâclă pentru mine. Am plâns fără încetare. Ochii și mintea îmi erau împăienjenite de lacrimi. Lacrimi pe care nu le puteam stăpâni. Sufletul însuși plângea în mine. Alina nu fusese doar sora mea, ci și cea mai bună prietenă. Cu toate că era de opt luni la Trinity College din Dublin, ținuserăm legătura prin e-mail și vorbiserăm la telefon săptămânal, destăinuindu-ne una alteia cele mai ascunse secrete.

Cel puțin, aşa îmi închipuiam eu. Dar, Doamne, cât de tare mă înșelasem.

Plânuiam să închiriem împreună un apartament când se întorcea în țară. Să ne mutăm la oraș, eu urmând să mă ocup de facultate, iar ea de doctorat, la Universitatea din Atlanta. Nu era un secret că, dintre toți membrii familiei, sora mea era cea mai ambițioasă. După absolvirea liceului, eu mă mulțumisem cu o slujbă de barmanită la The Brickyard,

patru sau cinci seri pe săptămână, și locuiam cu părinții, ceea ce îmi permitea să pun deoparte aproape toți banii câștigați. În paralel, frecventam câteva cursuri la o universitate anonimă (unul sau două pe semestrul, de genul „Cum să navigăm pe internet” ori „Eticheta în călătorie”, de care părinții mei nu se arătau deloc entuziasmați) numai pentru a le da mamei și tatei motiv să spere că, într-o bună zi, voi absolvii și voi obține o *Službă Normală în Lumea Normală*. Cert este că, din ambiție ori din alte motive, intenționam să mă apuc serios de treabă și să-mi schimb viața radical odată cu întoarcerea Alinei.

Cu luni în urmă, când îmi luasem la revedere de la ea la aeroport, nici prin gând nu mi-ar fi trecut că n-o voi mai vedea niciodată în viață. Pentru mine, era o prezență certă, asemenei soarelui care râsare și apune. Era fermecată. Ea avea douăzeci și patru de ani, iar eu douăzeci și doi. Ne credeam nemuritoare. Vârstă de treizeci de ani era la un milion de ani-lumină distanță. Patruzeci nu era nici măcar în aceeași galaxie. Moartea? Ha-ha. Moartea îi aștepta pe cei foarte, foarte bătrâni.

Greșit.

După două săptămâni, lacrimile au început să se usuce și vederea să mi se limpezească. Durerea, în schimb, era intactă. Cred că epuizase toate resursele de apă din corp. Ura îmi inunda sufletul uscat. Voiam răspunsuri. Voiam să se facă dreptate.

Voiam răzbunare.

Dar paream singura care dorea aceste lucruri.

Făcusem un curs de psihologie, cu câțiva ani înainte, unde ne învățaseră că împăcarea cu moartea se realizează pe parcursul mai multor etape. În ceea ce mă privea, se pare că o sărisem pe prima, „negarea”, și trecusem direct la a doua, „suferința”. În absența părinților, pe mine mă chemaseră să identific cadavrul. Nu fusese o experiență plăcută, dar în felul acesta dispăruse orice posibilitate de negare.

Două săptămâni mai târziu, mă găseam în faza de furie. Dacă era să mă iau după curs, următoarea ar fi fost depresia. Apoi, acceptarea, cu condiția ca persoana în cauză să își păstreze echilibrul psihic. Comportamentul celor din jur trăda deja primele semne ale acceptării, ca și când aceștia ar fi sărit de la stupefacție direct la resemnare. Discutau despre „acte de violență gratuită”. Despre viața care „trebuie să meargă înainte”. Erau convinși că „poliția își face datoria aşa cum trebuie”.

Eu, pe de altă parte, nu ajunsesem la un asemenea echilibru solid. Și nu eram deloc sigură că poliția irlandeză investighează moartea surorii mele aşa cum se cuvine.

Să accept moartea Alinei?

Exclus.

— Nu mergi nicăieri, Mac. Am încheiat discuția.

Mama mă privea de lângă blatul din bucătărie, cu un prosop pe umăr, cu un sorț în culori vesele legat în jurul taliei, și mâinile acoperite de făină.

Făcea prăjituri. și mâncare. și curătenie. După care, o lăua de la capăt cu prăjiturile. Se transformase într-un fel de tornadă domestică. Era modul în care o sudistă neaoșă ca ea se împăca cu ideea morții. Aici, când moare cineva, femeile își îneacă tristețea în treburile casnice. Așa sunt învățate.

Ne certam de o jumătate de ceas. Seara trecută, ne sunase un inspector din Dublin pentru a ne anunța cu mare regret că, din lipsă de dovezi, de piste și de martori, ancheta ajunsese într-un punct mort. Ne informau, astfel, oficial că dosarul Alinei va fi trimis la Brigada Cazuri nerezolvate, despre care știe origine că nu este o brigadă adevărată, ci un simplu fișet ascuns într-un subsol prăfuit și întunecos. În ciuda asigurărilor că vor reexamina cazul periodic în speranța descoperirii de noi indicii și că îl vor trata cu cea mai mare seriozitate, mesajul era limpede: Alina era moartă, corpul ei fusese repatriat, prin urmare, nu mai era treaba lor.

Renunțaseră.

Își bătuseră probabil propriul record. Trei săptămâni. Douăzeci și una de zile amărăte. Incredibil!

— Pun pariu că dac-am fi trăit acolo, nu s-ar fi lăsat păgubași atât de repede, am spus eu, cu amăriacuire.

— N-ai de unde să știi, Mac.

Mama și-a îndepărtat bretonul blond din ochii albaștri înroșiți de plâns, lăsându-și o pată de făină pe frunte.

— Atunci, lasă-mă măcar să aflu ce s-a-ntâmplat.

Am văzut cum i se strâng buzele într-o linie subțire și palidă.

— Nici nu începe discuție. Țara aia mi-a răpit deja o fiică. Nu vreau să-o pierd și pe-a doua.

Era de neclintit, deși dezbatteam problema încă de la micul dejun, când îmi anunțasem hotărârea de a pleca la Dublin pentru a mă interesa direct ce anume făcuse poliția pentru a soluționa cazul Alinei.

Aveam de gând să cer o copie a dosarului și să îi conving prin orice mijloace să continue ancheta. Aveam să fiu chipul și vocea — una puternică și convingătoare, speram eu — ale familiei îndurerate. Nu-mi puteam scoate din cap ideea că, dacă sora mea ar fi avut un reprezentant direct la Dublin, cazul ei ar fi fost tratat cu mai mare atenție.

Mă chinuiseam să îl atrag pe tata de partea mea, dar fără niciun folos. Era doborât de suferință. Deși eu și Alina ne deosebeam prin trăsături și statură, aveam totuși aceeași culoare a ochilor și părului. Iar în rarele dăți când tata mă privise cu adevărat în ultimul timp, îi apărea o asemenea durere pe chip, încât mi-aș fi dorit să fiu invizibilă. Ori brunetă cu ochi căprui, ca el, nu blondă cu ochii verzi.

Imediat după înmormântare, desfășurase o activitate febrilă. Dăduse nenumărate telefoane, luase legătura cu diverse persoane. Ambasada îi răspunse cu amabilitate, dar îl sfătuise să contacteze Interpolul. Interpolul îl lăsase să aștepte câteva zile, timp în care „se examinase dosarul”, pentru ca în cele din urmă să îi sugereze diplomat să se adreseze... Poliției din

Dublin. Odată revenit în punctul de unde pornise, tata se lovise de aceleași argumente. Nu există dovezi. Nu există indicii. Nu există nicio pistă. *Dacă vă nemulțumește situația, adresați-vă ambasadei, domnule.*

Sunase apoi la Poliția din Ashford: nu, nu puteau merge în Irlanda pentru a ancheta cazul. Sunase iarăși la Poliția din Dublin: erau siguri că îi interogaseră pe toți prietenii, colegii și profesorii Alinei? Nu a fost nevoie să aud réplica polițistului pentru a deduce că insistențele tatei începeau să îi calce pe nervi.

În disperare de cauză, apelase la unul dintre foștii săi colegi de facultate, care ocupa acum o poziție importantă în guvern. Nu știu ce i-a spus acesta, însă conversația l-a dezumflat de tot. S-a închis în biroul său și n-a mai ieșit de acolo.

Atmosfera din casă devenise insuportabilă. Mama se învârtea ca un titirez prin bucătărie, iar tata lângezea în birou, cufundat în gânduri negre. Nu puteam să stau cu mâinile în sân, așteptându-i să-și revină. Timpul trecea și dovezile se pierdeau cu fiecare minut. Cineva trebuia să facă ceva. Urgent. Iar acel cineva nu puteam fi decât eu.

— Să știi că am să plec, fie că-ți convine sau nu, i-am spus mamei.

A izbucnit în lacrimi. A trântit pe blat aluatul pe care îl frământa și s-a năpustit afară din bucătărie. O clipă mai târziu, am auzit ușa dormitorului închizându-se cu un bufnet.

Un singur lucru nu suport pe lume — să o văd pe mama plângând. Ca și când nu vărsase deja destule

lacrimi, acum îi mai dădusem și eu un motiv. Am părăsit bucătăria, cu sufletul strâns și sentimentul acut că sunt cea mai josnică ființă de pe fața pământului.

Mi-am scos pijamaua, am făcut un duș, mi-am uscat părul și m-am îmbrăcat, după care am rămas în mijlocul corridorului, uitându-mă buimăcită în capătul opus, la ușa camerei Alinei.

De câte mii de ori intraserăm și ieșiserăm pe ea în timpul zilei? De câte ori ne furăsaserăm pe ea în miez de noapte? De câte ori ne strecușaserăm una în patul celeilalte, căutând alinare după un vis urât?

Acum eram pe cont propriu. Rămăsesem singură cu coșmarurile mele.

Vino-ți în fire, Mac. M-am trezit la realitate și am decis să plec spre campus. Dacă mai stăteam în casa aia, riscam să-mi pierd mințile.

În drum spre centru, mi-am amintit de celularul pe care îl scăpasem în piscină. Doamne, chiar trecușeră atâtea săptămâni de atunci? Am hotărât să trec pe la mall ca să-mi cumpăr unul nou, în caz că mama și tata vor să mă sună.

Dacă observau că lipsesc.

Am oprit la magazin, am cumpărat cel mai ieftin model de Nokia disponibil, l-am dezactivat pe cel vechi și l-am activat pe cel nou.

Apoi mi-am verificat mesageria vocală. Primisem paisprezece mesaje, ceea ce reprezenta un record pentru mine. Viața mea socială este extrem de redusă. Nu fac parte dintre persoanele dependente de telefonul

mobil. Dimpotrivă, îmi repugnă ideea de a putea fi contactată în orice clipă, oriunde m-aş afla. Nu am văzut niciodată utilitatea unei camere încorporate ori a serviciului de mesaje scrise. Nu am conexiune la internet și nici radio. Din punctul meu de vedere, un telefon trebuie să fie un telefon și nimic mai mult. Celălalt gadget care mi se pare indispensabil este iPod-ul: muzica este singura care mă ajută să evadez din realitate.

Am urcat în mașină, am pornit motorul, lăsând aerul condiționat să se lupte cu zăpușeala de iulie, și mi-am ascultat mesajele. Majoritatea erau dinaintea morții Alinei, primite de la prietenii de la facultate sau de la Brickyard, cu care, între timp, avusesem ocazia să vorbesc.

Cum telefonul se stricase cu câteva zile înainte de tragicul eveniment, într-un colțisor al minții mele exista speranța infimă că am un mesaj de la sora mea. Speranța că mă sunase, că vocea ei are să-mi spună că fusese fericită înainte să moară. Că mesajul ei o să mă ajute să uit de durere, fie și pentru câteva clipe numai. Doream cu deznădejde să îi mai aud glasul o dată.

Când dorința mi s-a împlinit, aproape că am scăpat telefonul din mâna. Vocea ei a răsunat prin difuzorul minuscul, încărcată de neliniște și spaimă.

— Mac! Dumnezeule, Mac, unde ești? Trebuie să vorbesc cu tine. Mi-a intrat direct căsuța vocală. De ce-ți îți telefonul închis? Sună-mă *imediat* ce primești mesajul. Imediat, ai auzit?

În ciuda caniculei de afară, m-a trecut un fior de gheață.

— Mac, totul a luat-o razna! Credeam că știau în ce mă bag. Credeam că el vrea să mă ajute, dar... Doamne, nu-mi vine să cred cât de proastă am fost! Credeam că-l iubesc, iar el... e unul de-al lor. E unul dintre *ei*, Mac!

Mi-am privit mobilul, nedumerită. Unul de-al cui? Cine era acest „el” care era unul dintre „ei”? Alina, îndrăgostită? Imposibil! Nu existau secrete între noi două. Cu excepția câtorva tipi cu care ieșise în primele luni după ce ajunse la Dublin, nu-mi pomenise de nimeni altcineva. Darămîte de unul de care să se fi îndrăgostit.

Cuvintele i s-au stins într-un suspin. Degetele mi s-au încleștat pe telefon, vrând parcă să o prindă pe Alina prin el. Să o țină pe această Alină în siguranță, ferită de rele. După câteva secunde de interferențe, a reluat în șoaptă, temându-se parcă să nu o audă cineva.

— Trebuie să vorbim, Mac! Sunt atâtea lucruri pe care nu le știi. Dumnezeule mare, nici nu-ți imaginezi *ce* ești! Ar fi trebuit să-ți spun adevărul, dar am crezut că pot să te țin departe de toate astea până când eram amândouă în siguranță. Am să încerc să vin acasă — și a izbucnit într-un râs sarcastic, atât de neobișnuit pentru ea — dar nu cred că o să mă lase să părăsesc țara. Te sun imediat ce...

Din nou, interferențe. Un geamăt.

— Mac, vine! a rostit ea agitată, în şoaptă. Asculta-mă. Trebuie să găsim...

Cuvântul care a urmat părea stâlcit ori străin. Ceva de genul *şii-sadu*, din câte am înțeles eu.

— Totul depinde de asta! Nu-i putem lăsa să pună mâna pe ea! Trebuie s-o găsim noi primele! M-a mințit de la bun început, dar acum ştiu ce este, și ştiu unde...

Liniște deplină.

Legătura fusese întreruptă.

Am rămas încremenită, tulburată, căznindu-mă să găsesc o explicație pentru cele auzite. Inițial, m-am gândit că sufăr de dublă personalitate, că există două Mac înăuntrul meu. Una care trăia în lumea reală și alta care era atât de dezorientată, încât abia reușea să-și tragă hainele pe ea și pantofii în picioare. Mac cea ratională murise probabil odată cu Alina, fiindcă această Mac, în mod evident, nu își cunoștea sora câtuși de puțin.

S-a îndrăgostit și nu mi-a spus o vorbă despre asta! Nici măcar o aluzie. Dar asta nu era decât o particică din toate câte îmi ascunsese. Eram şocată. Mă simteam trădată. Luni de zile, sora mea îmi ascunsese cele mai importante lucruri din viața ei.

Despre ce pericol vorbea? De ce anume încercase să mă țină la adăpost? Până când vom fi în siguranță față de ce? Ce trebuia să găsim? Fusese ucisă de bărbatul de care se îndrăgostise? De ce... de ce naiba nu mi-a spus cum îl cheamă?

Am verificat ora și data la care primisem apelul. Alina îmi telefonase la o zi după ce scăpasem mobilul în piscină. Am simțit că mi se face rău. O abandonasem exact în momentul în care avea mai mare nevoie de mine. În vreme ce ea se chinuia să dea de mine, eu leneveam pe un sezlong, cu muzica răsunându-mi în urechi și telefonul defect uitat pe masa din sufragerie.

Am apăsat precaută tasta de salvare, după care am ascultat și restul mesajelor, în speranță că mă mai sunase o dată. Dar nu se întâmplase. Conform informațiilor primite de la Poliția din Dublin, Alina murise la aproximativ patru ore după ce încercase să ia legătura cu mine, deși corpul ei nu fusese găsit decât două zile mai târziu, pe o alei lăturalnică.

Era o imagine pe care mă căzneam din răsputeri să mi-o șterg din minte.

Am închis ochii. Refuzam să mă gândesc că ratasem ultima șansă de a vorbi cu ea, că, dacă aş fi răspuns, poate aş fi reușit să o salvez. Astfel de idei mă puteau aduce în pragul nebuniei.

Am ascultat din nou mesajul. Ce era acel *şii-sadu*? Și ce-ar fi trebuit să înțeleag din acea frază bizară *Nici nu-ți imaginezi ce ești*? La ce naiba s-o fi referit?

După a treia ascultare, știam deja mesajul pe de rost.

Și mai știam că era exclus să ajungă la urechile părintilor mei. Nu numai că i-ar deprima și mai tare — dacă asta era posibil —, dar le-ar da motiv să

mă încuie în camera mea pe vecie. Și-ar fi protejat cu disperare singurul copil pe care îl mai aveau.

Totuși... dacă m-aș duce la Dublin și aş da mesajul poliției, vor fi obligați să redeschidă cazul, nu-i aşa? O pistă mai bună decât asta nici că se putea. Dacă Alina avusese un iubit, cineva trebuie să-i fi văzut împreună. La facultate, acasă la ea, la serviciu. Cineva sigur îl cunoștea.

Iar dacă bărbatul misterios nu era ucigașul ei, în mod cert ne-ar fi putut conduce la făptuș. În fond, el era „unul dintre ei”.

M-am încruntat.

Indiferent cine sau ce erau acești „ei”.

DOI

Am înțeles rapid că una este să plânuiesc să merg la Dublin și să cer să se facă dreptate pentru sora mea, și cu totul altceva să mă văd acolo, văguită și dezorientată de diferența de fus orar, la peste șase mii de kilometri depărtare de casă.

Si totuși, iată-mă ajunsă la destinație, pe inserat, pe o străduță pietruită din inima unui oraș necunoscut, uitându-mă cum taxiul meu se îndepărtează, înconjurată de o mare de oameni ce vorbeau o engleză ininteligibilă, încercând să mă împac cu gândul că, în acel milion de localnici, eu nu am nici măcar o singură cunoștință.

Nici la Dublin. Nici în Irlanda. Nici în întreaga Europă.

Eram complet singură.

Cu o zi înainte de plecare, avusesem o ceartă aprinsă cu mama și tata, care acum refuzau să îmi vorbească. Pe de altă parte, ei nu își vorbeau nici între ei, aşa că nu aveam motiv să mă simt ofensată. Mi-am dat demisia de la bar și m-am retras de la școală. Am